

Rozjímanie na štvrtok po 7. velkonočnej nedeli

Rozjímania na štvrtok po 7.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: veľkosť
Božieho daru; Duch Svätý nás
vždy obnovuje; veľkomyselnosť
nás vyvádza zo strachu.

JEŽIŠ, ktorý z lásky ku každému
mužovi a každej žene išiel na kríž,
nás chce pozdvihnúť na výšku svojej
lásky. Pán nás chce istým spôsobom
postaviť na svoju úroveň, dať nám
všetko, čo má, všetko, čo dostal. Preto
nám ponúka svoju dôvernú s
Bohom Otcom. „Slávu, ktorú si ty dal

mne, ja som dal im“ (Jn 17, 22),
čítame v evanjeliu dnešnej svätej
Omše. Ježiš chce, aby Otec na nás
hľadel s rovnakou hrdosťou, s akou
on hľadá na neho. A aby sme zdedili
celé toto dedičstvo, je dôležité
predovšetkým pochopiť, „že Boh je
dar, že nekoná tak, že berie, ale dáva.
Prečo je to dôležité? Pretože náš
spôsob bytia veriacich závisí od toho,
ako chápeme Boha (...). Ak máme v
srdci Boha, ktorý je darom, všetko sa
mení. Ak si uvedomíme, že to, čím
sme, je dar od neho, bezplatný a
nezaslúžený, potom by sme aj my
chceli, aby sa samotný život stal
darom“[1].

Ježiš nám dáva Ducha Svätého, darcu
všetkých darov, lásku medzi Bohom
Otcom a ním samým. A spolu s ním
nám dáva jedno zo svojich ovocí:
trpezlivosť, ktorá je veľkou odvahou
tvárou v tvár ťažkostiam. Svätý
Josemaría hovorieval: „Nezabúdaj, že
mnoho veľkých vecí závisí od toho, či

sa ty a ja správame tak, ako Boh chce“[2]. Boli sme povolaní prijať nekonečnú lásku, ale často naše schopnosti nezodpovedajú túžbe po rozširovaní, ktorá bola daná nášmu srdcu. Často sa môžeme príliš sústrediť na svoje slabosti a hriechy. Duch Svätý nás však vždy pobáda, aby sme sa pozerali nahor, kontemplovali horizont, aby sme sa vstávali z našich pádov silnejší. Nie sú to len naše skutky, ktoré dobývajú svätosť, dokonca nie sú ani najdôležitejšie: je to Boh, ktorý spôsobuje, že naše odovzdanie, to malé horčičné zrnko, sa rozmnožuje a slúži na to, aby poskytlo prístrešie mnohým ľuďom.

„KEĎ ŽIVOT našich spoločenstiev prechádza obdobiami *ochabnutia*, keď sa uprednostňuje domáci pokoj pred Božou novosťou, je to zlé

znamenie. Znamená to, že sa snažia ukryť pred vetrom Ducha. Keď žijeme pre vlastné sebazachovanie a nejdeme k tým, ktorí sú ďaleko, nie je to dobré znamenie. Duch vane, ale my spúšťame plachty. A predsa sme tak často videli zázraky, ktoré sa diali. Často práve v najtemnejších obdobiach Duch priniesol najžiarivejšiu svätosť. Pretože je dušou Cirkvi, vždy ju oživuje nádejou, naplňa radosťou, robí ju plodnou novosťou, dáva jej výhonky života. Ako keď sa v rodine narodí dieťa: naruší harmonogram, nedá spávať, ale prináša radosť, ktorá obnovuje život, ženie ho dopredu, rozširuje ho v láske. Takýmto spôsobom Duch prináša Cirkvi *chuť detstva*. Pôsobí nepretržité znovuzrodenie. Oživuje lásku začiatkov. Duch pripomína Cirkvi, že napriek stáročným dejinám je stále mladou ženou v dvadsiatich rokoch, mladou nevestou, do ktorej je Pán vášnivo zamilovaný. Neunavujme sa

preto pozývať Ducha do nášho prostredia, vzývať ho pred našimi aktivitami: *Príd', Duchu Svätý*“[3].

Cirkev smeruje k Turícam v nádeji, že dosiahne tento dar. Chce byť naplnená trpezlivosťou: „Nehľad' na naše hriechy, ale na vieru svojej Cirkvi a podľa svojho slova...“[4], hovoríme pri svätej Omši. Nechceme sa nechať rozptyľovať krátkozrakým pohľadom. Chceme upierať svoj pohľad na to, čo je definitívne, na to, čo nepominie, na Božiu lásku ku každému z nás. Svätý Josemaría nás vždy povzbudzoval, aby sme svoj pohľad upierali na horizont: „Nič nekontemplujte len ľudskými očami, dcéry a synovia moji. Nedívajte sa s nosom pritlačeným k stene, lebo potom uvidíte len kúsok múru, trochu zeme a špičky svojich topánok, ktoré ani nebudú čisté, lebo budú zašpinené prachom z cesty. Keď zdvihnete hlavu, uvidíte oblohu, modrú alebo zamračenú, ale

čakajúcu na váš let. Prekážky zmyselnosti, pýchy, márnivosti, slovom, ľudskej hlúposti, nie sú také vysoké, aby nám, ak nechceme, úplne zaslepili zrak“[5].

„OHLÁSIL SOM im tvoje meno a ešte ohlásim, aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol ja“ (Jn 17, 26), pokračuje Ježiš v dnešnom evanjeliu. Niekedy je zarážajúce, ako si apoštoli, vyvolení Kristom od večnosti, niekedy veľmi neuvedomovali, čo sa okolo nich deje. V skutočnosti sme však často aj my takí, rozptýlení bezprostrednými vecami: „Náš život je často založený na logike mať, vlastniť, a nie dávať. Mnohí ľudia veria v Boha a obdivujú postavu Ježiša Krista, ale keď sa od nich žiada, aby sa vzdali niečoho zo seba, ustupujú, boja sa požiadaviek viery. Je tu strach, že sa budeme

musieť vzdať niečoho krásneho, na čo sme naviazaní; strach, že nasledovanie Krista nás pripraví o slobodu, o určité skúsenosti, o časť nás samých (...). Musíme vedieť rozpoznať, že stratiť niečo, ba dokonca stratiť seba samého pre pravého Boha, Boha lásky a života, je v skutočnosti ziskom, plnším nájdением seba samého. Tí, ktorí sa zverujú Ježišovi, zažívajú pokoj a radosť srdca už v tomto živote, ktoré nám svet nemôže dať, ani vziať, keď nám ich raz Boh dal. Preto sa oplatí nechať sa zasiahnuť ohňom Ducha Svätého“[6].

Opakom veľkomyselnosti je strach, bojazlivosť, túžba všetko si poistiť, nič neriskovať. Nechať sa premôcť strachom je to najľahšie, ale zároveň cítime, kam táto cesta vedie. Duch Svätý oslobodzuje naše srdcia uzamknuté v strachu. On premieňa náš život, ale robí to svojím vlastným spôsobom: „Premena Ducha je iná:

nerobí revolúciu v živote okolo nás, ale mení naše srdce; neoslobodzuje nás zrazu od problémov, ale robí nás vnútorne slobodnými, aby sme im mohli čeliť; nedáva nám všetko hneď, ale pomáha nám kráčať s dôverou (...). Ako to robí? Tým, že obnovuje srdce, premieňa nás z hriešnika na odpusteného. To je veľká zmena: z vinníkov nás robí spravodlivými, a tak sa všetko mení, pretože z otrokov hriechu sa stávame slobodnými, zo sluhov synmi, z odvrhnutých hodnotnými, zo sklamaných dúfajúcimi. Takto Duch Svätý spôsobuje, že sa v srdci znovuzrodí radosť, rozkvitne pokoj“[7].

„Velebí moja duša Pána“ (Lk 1, 46).
Prosme našu Matku, aby sme podobne ako ona objavili veľkosť Pána a nechali sa zapáliť ohňom Ducha a tak zapálili celú zem.

[1] František, *Homília*, 31-V-2020.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 755.

[3] František, *Homília*, 20-V-2018.

[4] *Rímsky Misál*.

[5] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 25-VI-1972.

[6] Benedikt XVI, *Homília*, 23-V-2010.

[7] František, *Homília*, 20-V-2018.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/stvrtok-po-7-
velkonocnej-nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-po-7-velkonocnej-nedeli/) (23.03.2026)